

Verslag van het wandelweekend in Irrel in het zuiden van de Eifel september2014

Ik kan het niet laten mijn verhaal te beginnen met: wat een spectaculaire natuur, daar bij Irrel!!! De lange rit waard!

Onze eerste wandeling , vrijdag 5 september, startte in een zonnig Irrel, bij ons hotel. Een klein stukje dorp door en dan de natuur in. Meteen lekker klimmen om boven gekomen te kunnen genieten van weidse uitzichten op het dorp, de akkers, de bossen, de bloeiende planten. Hierboven een bunker en museum behorend bij de Westmall, de Duitse westelijke verdedigingslinie in de 2e Wereldoorlog. Weer verder door het bos. Steile en door bomen begroeide afgronden langs het pad. Waar de zon tussen de bladeren door piepte, bloeiden heideplanten prachtig paars. Al afdalend over een smal paadje volgden we even de Prüm, een bruisend riviertje, om te eindigen op een terras in Irrel. Tijd voor een welverdiend drankje. Warm daar met de zon in mijn nek!

De volgende ochtend werd ik gewekt door het geluid van stromend water. "Mijn buurman onder de douche?", hoopte ik nog. Helaas... regen... Na het ontbijt was het gelukkig weer droog. Maar slechts voor korte duur. Toen we goed en wel op pad waren, moesten paraplu 's, plastic jassen en regenhoedjes te voorschijn gehaald worden, want de schaarse spettertjes veranderden in echte druppels en vervolgens in een heuse regenbui, die 2 uur zou aanhouden. Maar daar lieten we ons niet door tegenhouden. Het gaf eigenlijk wel een wat mysterieus, sprookjesachtig tintje aan het bos. Het gedempte licht, de grote plakken mos, paddenstoelen, groot en klein, geel, wit, groenig, bruin, vers gevallen eikels, dorre bladeren op de grond. We klommen en daalden in het uitgestrekte woud. Grijs spectaculaire rotspartijen, loodrecht, verdwijnend in een dampige verte. Op uitzichtpunten waanden we ons aan het einde van de wereld. De verten versluiert in vocht. Maar toen verschenen langzaam de vage contouren van een rij coniferen. Steeds duidelijker te voorschijn komend, optrekkende wolken... DROOG! en ZICHT!

Tijd voor de lunch. Weer prima verzorgd door Marije geholpen door Dirk. We konden gebruik maken van de kantine van een voetbalvereniging. Fijn! Dus droge stoelen en tafels, een uitgestald buffet met allerlei heerlijks. Vooral de smeerworst! Mmmm..., goed idee Dirk! En wat dacht je van de zelfgemaakte pruimenjam die Marije van huis had mee gebracht? Jullie mogen de lunch volgend jaar wel weer verzorgen!

Na de middag splitsten onze groep van 29 wandelaars zich op. Het grootste deel, waaronder ik, volgde de reguliere route, maar een flink aantal wilden een grotere uitdaging en gingen de extra lus van 5 km maken. Wij vervolgden onze wandeling door het woud, zagen de restanten van een Romeinse villa diep beneden ons. Goed herkenbaar aan nog rechtop staande zuilen. Op naar de waterval (nou ja... stroomversnelling) met grote mossige rotspartijen in de stroming en de prachtige houten brug erover. Even pauze, even genieten en porseleinzwammen bewonderen. En dan op naar het terras aan de rand van het woud. Lekker zo'n welverdiend drankje. Lekker ook de zon. Wachten op de andere groep. En wachten... wachten... Eindelijk een telefoontje: wij zijn 3 groepsgenoten kwijt... Ai, foutje...Gelukkig kwam het toch redelijk snel goed dankzij gezond verstand en een mobiele telefoon. Weer iets geleerd: niet lukraak gaan lopen, maar wachten op de man met de gps...

En toen was het al weer de laatste dag van ons wandelweekend. Weer zon. We gingen op pad naar de Teuffelsschlucht. En die maakte zijn naam helemaal waar. Wat een KLAPPER!!! Grote hoog uitstekende en diep afdalende steile rotswanden met helemaal bovenin de duivelstroon. Grote en kleine ronde gaten in de wand, spleten en scheuren, bomen een standplaats forcerend op onwaarschijnlijke plekken: tussen 2 steile wanden, lang uitgereikt om toch nog wat zon en licht te vangen of dwars hangend over het pad, de wortels over de grond omdat de weg in de grond ondoordringbaar hard bleek. Dan ineens weer een gewoon bos om even later, een stukje hoger geklommen weer te veranderen in woeste rotsen, wanden met sleuven en gaten. Een smalle doorgang, mossige, vochtig, glibberig, bukken voor een plotselinge, laaghangende puist... Er is weinig fantasie voor nodig om hier het werk van de duivel, de trollen en ander luguber gezelschap te zien...Prachtig, prachtig, prachtig...

Maar ook aan al dit moois kwam voor ons een eind. Nog even gezamenlijk een bordje soep met brood nuttigen in ons hotel en dan de thuisreis aanvaarden. Jammer dat deze geweldige locatie op zo 'n grote reisafstand van Nuenen gelegen is. We moesten de zonovergoten middag in de auto doorbrengen om 's avonds weer thuis de benen onder de eigen tafel te kunnen steken...

Rest mij nog de organisatie heel hartelijk te bedanken voor dit onvergetelijke weekend. Het was geweldig: de goede sfeer, het goede hotel, het lekkere eten, de gezelligheid, de goede organisatie en ook nog de SENSATIONELE natuur.

Bedankt,

Reina